

Следъ сивозелената чорба идваше сиво-зелениятъ отъ злоба бимбашия Юмеръ-ефенди, който къмъ цѣлата си ориенталска подла отмъстителностъ притежаваше и единъ продуктъ на европеизирането — цинизмътъ.

— Господа, Негово Величество Падишахътъ, на когото вие сте вѣрни поданици и покорни синове, отъ голѣма почитъ къмъ васъ е поискалъ да ви види въ двореца си. На пжтъ за Акия не забравяйте да се отбиете въ Цариградъ.

— Ако не ми сж вързани ржцетъ, — измърмори единъ отъ комититѣ и сви юмруци, — ще те изпратя ей сега при султана.

— Юмеръ-ефенди, излизайте вѣнъ!

Тѣй почна за тѣхъ празничниятъ день. А какъ и кжде ще свърши?

Ето: тѣ стоятъ вѣнъ на площада предъ конака и чакатъ. Единъ табуръ низами ги обгражда. Войниците сж добродушни и кротки. Тѣ сж прости хора, а проститѣ хора поне сж прями. Нѣкои дори свиватъ цигари на комититѣ.

— Ехъ, сиромаси! Дълъгъ пжтъ ви чака, а както сте оголѣли.

Пжтниците се оглеждатъ. Наистина дрехитѣ имъ едва се крепятъ. И то пакъ добре, че баба Тонка успѣ да ги постѣкми. Ами безъ нея? Но сега не имъ е до дрехи. Тѣ отварятъ широко очи, погледитѣ имъ искрятъ отъ жажда: да погълнатъ всичко, да попиятъ и ведрото синьо небе, и тежката зеленина на Левентъ-табия и чиститѣ бѣли улици. Да отнесатъ въ очитѣ си цѣлия градъ, като муска отъ родината да го отнесатъ въ далечната чужда страна и тамъ, когато вечеръ кап-